

Novine u jurisprudenciji Vrhovnog suda Republike Srpske

Pripremila: Tanja Miletić, Vrhovni sud Republike Srpske

Uvod

Za ovaj broj časopisa izdvojene su odluke iz šest predmeta Vrhovnog suda Republike Srpske. Radi se o predmetima u kojima su sa stanovišta sudske prakse razmatrana značajna pravna pitanja, te su u odlukama donesenim u tim predmetima izraženi pravni stavovi koji doprinose razvoju i ujednačavanju sudske prakse.

Izdvojeni su sljedeći predmeti: 80 o K 077937 18 Kvlz i 85 o K 061786 18 Kvlz iz oblasti krivičnog prava, 95 o P 049144 18 Rev i 94 o Rs 027267 18 Rev iz oblasti građanskog prava, te 11 o U 019648 17 Uvp i 11 o U 018956 17 Uvp iz oblasti upravnog prava.

Predmet 80 o K 077937 18 Kvlz – Povreda krivičnog zakona u kontekstu odluke Ustavnog suda, član 312 Zakona o krivičnom postupku Republike Srpske

Činjenice i navodi iz zahtjeva za zaštitu zakonitosti

Prvostepenom presudom oglašen je krivim optuženi zbog krivičnog djela sprječavanje službenog lica u vršenju službene radnje iz člana 387 stav 1 u vezi sa članom 20 Krivičnog zakona Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“ br. 49/03, 108/04, 37/06, 73/10, 1/12 i 67/13; u daljem tekstu: KZ RS-a), pa ga je sud za to djelo osudio na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dva) mjeseca. U postupku po žalbi na tu presudu drugostepeni sud je pobijanom presudom odbio kao neosnovanu žalbu branioca optuženog i potvrdio prvostepenu presudu.

Protiv pravosnažne presude drugostepenog suda zahtjev za zaštitu zakonitosti (u daljem tekstu: zahtjev) blagovremeno je podnio branilac osuđenog zbog povrede KZ RS-a. Suština prigovora zahtjeva se svodi na tvrdnju da mu je komunalno preduzeće nezakonito naplaćivalo komunalnu taksu za odvoz smeća, pa da je kritičnog događaja kada se desio navodni napad na službeno lice „trčao“ prema izvršnom organu (sudskom izvršitelju koji je uz asistenciju sudske policije postupao po zaključku suda o predaji i isporuci pokretnih stvari optuženog tražiocu izvršenja) kako bi ga upoznao sa činjenicom o nezakonitosti komunalne odluke, ali mu to nisu dozvolili policajci koji su bili prisutni na licu mjesta. U prilog tvrdnje o nezakonitoj naplati komunalne takse poziva se na odluku Ustavnog suda Republike Srpske broj U-27/17 od 28.03.2018. godine kojom je utvrđeno da član 5 stav 3 Odluke o prikupljanju, odvoženju i deponovanju komunalnog otpada („Službeni glasnik Grada Bijeljina“ br. 5/13) nije u saglasnosti s Ustavom Republike Srpske i Zakonom o komunalnim djelatnostima („Službeni glasnik Republike Srpske“ br. 124/11 i 100/17). Apostrofirajući činjenicu da je pobijana presuda drugostepenog suda donesena dana 18.05.2018. godine (dakle, nakon citirane odluke Ustavnog suda), zaključuje da je drugostepeni sud tom presudom povrijedio krivični zakon na štetu osuđenog kada prilikom donošenja presude nije imao u vidu Odluku Ustavnog suda Republike Srpske, jer je u smislu te odluke i rješenje prvostepenog suda u izvršnom postupku zasnovano na neustavnoj i nezakonitoj komunalnoj odluci.

Odluka

Po ocjeni ovog Suda, podneseni zahtjev branioca osuđenog nije osnovan. Naime, Vrhovni sud Republike Srpske nalazi da se na navedenim argumentima zahtjeva ne može zasnivati tvrdnja o povredi krivičnog zakona, jer činjenice koje zahtjev apostrofira su irelevantne posmatrano s aspekta postojanja krivičnog djela u radnjama osuđenog i njegove krivične odgovornosti kada na način, činjenično opisan u izreci presude, preuzima radnje koje se manifestuju u upotrebi sile s ciljem da spriječi službeno lice u institucijama Republike Srpske u vršenju službene radnje u okviru njihovih ovlaštenja. Slijedom toga, pravilno je postupio drugostepeni sud kada je pobijanom presudom ovakve radnje osuđenog pravno kvalifikovao kao krivično djelo Sprječavanje službenog lica u vršenju službene radnje iz člana 387 stav 1 u vezi sa članom 20 KZ RS-a. Pravno dejstvo navedene odluke Ustavnog suda Republike Srpske po svom sadržaju i pravnom pitanju koje tretira se iscrpljuje u segmentu komunalnih usluga koje su predmet neustavne i nezakonite citirane Odluke Grada Bijeljina, a u konkretnom slučaju se ograničava na konačan ishod postupka izvršenja odluke Osnovnog suda u vezi s naplatom komunalne takse. Njeno dejstvo se ne može proširiti i na predmetnu krivičnu stvar, kako se to sugeriše u obrazloženju zahtjeva branioca osuđenog, jer radnjama osuđenog koje je preduzeo kritičnog događaja i koje manifestuju krivično djelo sprečavanje službenog lica u vršenju službene radnje iz člana 387 stav 1 u vezi sa članom 20 KZ RS-a ne oduzima protivpravnost niti isključuje njegovu krivičnu odgovornost za izvršeno krivično djelo.

Predmet 85 O K 061786 18 Kvlz – Lažno prijavljivanje krivičnog djela, član 364 stav 4 Krivičnog zakona Republike Srpske

Činjenice i navodi iz zahtjeva za zaštitu zakonitosti

Presudom prvostepenog suda, koja je potvrđena presudom drugostepenog suda, oglašen je krivim optuženi zbog krivičnog djela Lažno prijavljivanje krivičnog djela iz člana 364 stav 4 u vezi sa stavom 3 KZ RS-a („Službeni glasnik Republike Srpske“ br. 49/03, 108/04, 37/06, 70/06, 73/10, 1/12 i 67/13) i osuđen na novčanu kaznu u iznosu od 1.000,00 (hiljadu) KM s rokom plaćanja od 30 dana po pravosnažnosti presude, uz upozorenje da ako kaznu ne plati u ostavljenom roku ista će se zameniti kaznom zatvora tako što će se za svakih započelih 100,00 KM novčane kazne odrediti jedan dan zatvora.

Protiv te presude zahtjev za zaštitu zakonitosti (u daljem tekstu: zahtjev) je blagovremeno podnio branilac osuđenog zbog povrede odredaba krivičnog postupka i povrede krivičnog zakona, a u okviru prigovora zasnovanog na tvrdnji da je pobijanom presudom povrijeđen KZ RS-a na štetu osuđenog sugeriše da su radnje optuženog kritičnog događaja pogrešno pravno kvalifikovane kao krivično djelo Lažno prijavljivanje krivičnog djela iz člana 364 stav 4 u vezi sa stavom 3 KZ RS-a.

Odluka

Suprotno navodima iz zahtjeva, ovaj Sud nalazi da su u obrazloženju prvostepene presude dati sasvim jasni i određeni razlozi za pravnu ocjenu radnji optuženog koje manifestuju sve bitne elemente bića krivičnog djela iz člana 364 stav 4 u vezi sa stavom 3 KZ RS-a, a potom je drugostepeni sud takođe dao valjano obrazloženje iz kojih razloga je odbio kao neosnovan žalbeni prigovor odbrane zasnovan na tvrdnji da je prvostepenom presudom učinjena povreda krivičnog zakona na štetu optuženog u obliku pogrešne pravne kvalifikacije djela. Tako date razloge prihvata i ovaj Sud kao validno obrazloženje za zaključak pobijanih presuda po kojem su radnje pravno kvalifikovane kao krivično djelo Lažno prijavljivanje krivičnog djela u navedenom obliku. Pri tome je sasvim jasno naglašena distinkcija između ovog oblika krivičnog djela propisanog u stavu 4 člana 364 KZ RS-a, u

kojem se radnja izvršenja manifestuje u lažnom prijavljivanju da je učinjeno krivično djelo za koje se goni po službenoj dužnosti (iako podnosilac prijave zna da to djelo nije učinjeno), ali bez upućivanja na mogućeg izvršioca, u odnosu na osnovni oblik djela propisan u stavu 1 iste zakonske odredbe, gdje se radnja izvršenja krivičnog djela ogleda u lažnom prijavljivanju nekog određenog lica da je učinilo krivično djelo za koje se goni po službenoj dužnosti. Odredba stava 4 člana 364 KZ RS-a propisuje da će se izvršilac ovog oblika krivičnog djela kazniti kaznom propisanom u stavu 3 iste zakonske odredbe (novčanom kaznom ili zatvorom do jedne godine), pa slijedom toga izreka presude u segmentu pravne kvalifikacije djela nije učinjena nerazumljivom niti je povrijeđen krivični zakon, kako to zahtjev sugerije, kada je predmetno krivično djelo kvalifikovano kao krivično djelo Lažno prijavljivanje krivičnog djela iz člana 364 stav 4 u vezi sa stavom 3 KZ RS-a.

Predmet 95 O P 049144 18 Rev – Sticanje bez osnova, članovi 210 i 216 Zakona o obligacionim odnosima

Činjenice i revizioni navodi

Predmet spora u označenom predmetu je zahtjev tužioca za vraćanje stečenog bez osnova. Nalazeći da je u konkretnom slučaju, donošenjem presude Vrhovnog suda Republike Srpske u postupku po reviziji (u drugoj parnici vođenoj po tužbi tužene iz ove parnice protiv tužioca, radi naknade štete) kojom je preinačena presuda drugostepenog suda, otpao pravni osnov za isplatu izgubljene zarade zbog nesposobnosti za rad tužene za određeni vremenski period, te na ime buduće izgubljene zarade – rente, prvostepeni sud je utvrdio da je tužena neosnovano zadržala za sebe novčani iznos koji joj je tužilac temeljem navedene presude drugostepenog suda isplatio, i da se za taj iznos neosnovano obogatila na njegov račun. Radi toga, pozivom na odredbu člana 210 Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“ br. 29/78 do 57/89 i „Službeni glasnik Republike Srpske“, br 17/93 do 74/04; u daljem tekstu: ZOO) obavezao je tuženu da tužiocu isplati iznos glavnog duga od 143.802,41 KM sa zakonskom zateznom kamatom od podnošenja tužbe, saglasno odredbi člana 214 ZOO-a.

Drugostepeni sud je, cijeneći da je tuženoj na ime naknade štete navedenom pravosnažnom presudom drugostepenog suda u smislu odredbe člana 195 stav 2 ZOO-a dosuđena i naknada materijalne štete zbog gubitka zarade zbog potpune nesposobnosti za rad i na ime buduće zarade – rente, našao da tužilac shodno odredbi člana 216 ZOO-a, s obzirom da se radi o naknadi štete zbog povrede tijela i narušavanja zdravlja, nema pravo od tužene tražiti povraćaj isplaćenog. Zaključivši da je prvostepena presuda zasnovana na pogrešnoj primjeni materijalnog prava taj sud je žalbu tužene usvojio, prvostepenu presudu preinačio i odbio tužbeni zahtjev tužioca.

Tužilac revizijom drugostepenu presudu pobija zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

Odluka

Po ocjeni ovog Suda, neosnovano se revizijom tužioca ukazuje na pogrešnu primjenu materijalnog prava. Naime, izuzetak od opšteg pravila da onaj koji nešto neosnovano primi mora i da vrati propisan je u odredbi člana 216 ZOO-a, prema kojoj se ne može tražiti vraćanje neosnovano plaćenih iznosa zbog povrede tijela, narušavanja zdravlja ili smrti, ukoliko je isplata izvršena savjesnom pribaviocu. Postojanje savjesnosti određuje se prema očekivanom ponašanju dobrog i poštenog domaćina u određenoj situaciji. Načelo savjesnosti i poštenja (član 12 ZOO-a) nalaže i onom ko vrši svoje pravo, kao i onom ko ispunjava svoju obavezu, da ukazuje obzir prema opravdanim interesima druge strane. Pošto je sticanje bez osnova izvor obligacija, odnosno njime nastaje obligacioni odnos između osiromašenog i obogaćenog, to se ovo načelo odnosi i na strane iz tog odnosa.

Kod primjene člana 216 ZOO-a, pored opštih odrednica savjesnosti, treba imati u vidu da savjesnost pribavioca znači da strana koja je primila određeni iznos u momentu isplate nije znala, niti je prema okolnostima slučaja mogla znati, da je isplata neosnovana, odnosno da isplatilac nije bio dužan da joj taj iznos plati. Isplata može biti izvršena dobrovoljno ili putem prinudne naplate u sudskom izvršnom postupku na osnovu pravosnažne presude, kao u ovom konkretnom slučaju. Bez obzira da li je isplata bila dobrovoljna ili je izvršena prinudnim putem, savjesni sticalac naknade štete zbog povrede tijela, narušavanja zdravlja ili smrti ovlašten je da zadrži neosnovano primljene iznose. Isplata izvršena na osnovu pravosnažne presude u izvršnom postupku čini sticaoca savjesnim, bez obzira na dalju sudbinu te presude. S obzirom da tužilac ničim nije dokazao da je tužena bila nesavjestan sticalac, ovaj sud nalazi da se u konkretnom slučaju, imajući u vidu odredbe člana 216 ZOO-a, ne može raditi o sticanju bez pravnog osnova, niti tražiti povraćaj isplaćenog.

Predmet 94 O Rs 027267 18 Rev – Naknada troškova prevoza na posao i s posla sudija i tužilaca, član 13 Zakona o platama i naknadama sudija i tužilaca u Republici Srpskoj u vezi sa članom 33 stav 1 tačka b) Opšteg kolektivnog ugovora

Činjenice i revizioni navodi

Prvostepeni sud je utvrdio da je tužilac, obavljajući dužnost sudije Osnovnog suda u Trebinju povremeno vikendom putovao na relaciji Trebinje – Zenica i nazad, odnosno četiri puta mjesečno, pa je našao da je u periodu od 19.09.2016. do 28.02.2017. godine imao troškove prevoza u visini od 1.216,00 KM, te je pozivom na odredbu člana 13 Zakona o platama i naknadama sudija i tužilaca u Republici Srpskoj („Službeni glasnik RS“ br. 66/14; u daljem tekstu: Zakon o platama), usvojio tužbeni zahtjev i obavezao tuženu da mu isplati zahtjevani novčani iznos, sa zakonskom zateznom kamatom od podnošenja tužbe do isplate.

Drugostepeni sud je prihvatio činjenično utvrđenje i pravni zaključak prvostepenog suda, te je žalbu tužene odbio i prvostepenu presudu potvrdio.

Tužena je reviziju izjavila zbog pogrešne primjene materijalnog prava, te je u reviziji pozivom na odredbu člana 237 stav 3 Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ br. 58/03 do 61/13) predložila da se ista dozvoli obzirom na veliki broj tužbi ove vrste, a kako bi se obezbijedila jedinstvena primjena prava i ravnopravnost svih u njegovoj primjeni.

Odluka

Nalazeći da je postavljeno pravno pitanje važno radi obezbjeđenja jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, ovaj Sud je reviziju tužene dozvolio. Po ocjeni Vrhovnog suda Republike Srpske, odluke nižestepениh sudova nisu pravilne. Odlučujući o predmetnoj reviziji, ovaj Sud je imao u vidu odredbu člana 13 Zakona o platama koja ne isključuje pravo na naknadu putnih troškova sudijama i tužiocima, nego upućuje na obavezu donošenja podzakonskih akata radi regulisanja te naknade, zatim stav koji je izrazio Ustavni sud BiH u odluci broj AP-3466/11 od 15.4.2015. godine, prema kome činjenica da li postoji propis kojim se pobliže uređuje pitanje naknade troškova prevoza sudija na posao i s posla ne može tuženu osloboditi obaveze plaćanja tih troškova, kao i odredbu člana 33 stav 1 tačka b) Opšteg kolektivnog ugovora („Službeni glasnik RS“ br. 40/10) koja predviđa da poslodavac isplaćuje radniku troškove prevoza kod dolaska na posao i povratka s posla, ukoliko prevoz nije organizovan od strane poslodavca, u visini do pune cijene prevozne karte u javnom saobraćaju.

S obzirom na navedeno, ovaj Sud nalazi da troškovi prevoza kod dolaska na posao i povratka s posla pripadaju zaposlenom koji svakodnevno putuje od mjesta stanovanja do mjesta rada, a u te troškove

ne spadaju troškovi putovanja vikendom. Slijedom toga, pravo na naknadu troškova prevoza nemaju sudije i tužioci čije je boravište u sjedištu suda, odnosno tužilaštva i koji ne putuju svaki dan na posao i s posla, već samo u toku vikenda putuju u mjesto u kojem imaju prijavljeno prebivalište, i to iz razloga jer svrha ovih troškova nije dolazak na posao radi obavljanja dužnosti sudije, odnosno tužioca pa to nisu neophodni i nezaobilazni troškovi već troškovi koji nisu u vezi s obavljanjem navedene dužnosti. Obzirom da je u konkretnom slučaju utvrđeno da tužilac putuje vikendom od mjesta prebivališta do mjesta gdje je sjedište suda i nazad, Vrhovni sud Republike Srpske je zaključio da predmetni troškovi nemaju karakter putnih troškova iz člana 13 Zakona o platama. Radi izloženog, reviziju tužene je valjalo usvojiti, nižestepene presude preinačiti i tužbeni zahtjev odbiti.

Predmet broj 11 o U 019648 17 Uvp – Retroaktivna uplata doprinosa, član 156 Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju

Činjenice i navodi iz zahtjeva za vanredno preispitivanje presude

Pobijanom presudom odbijena je tužba podnesena protiv rješenja tuženog kojim je odbijena žalba tužiteljice izjavljena protiv prvostepenog rješenja kojim je odbijen njen zahtjev za pojedinačnu uplatu doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje. Nižestepeni sud nalazi da u konkretnom slučaju nisu ispunjeni uslovi za primjenu odredbi člana 156 Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Službeni glasnik RS“ br. 134/11, 82/13 i 103/15; u daljem tekstu: ZPIO) budući da je tužiteljica u vrijeme podnošenja predmetnog zahtjeva ispunjavala uslove u smislu člana 42 stav 2 ZPIO-a za priznavanje prava na starosnu penziju (i bez spornog nepriznatog staža osiguranja), što joj je tuženi i priznao svojim rješenjem.

Zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev) tužiteljica pobija njenu zakonitost ukazujući na pogrešnu primjenu člana 156 ZPIO-a, te ističe da je zahtjev za pojedinačnu uplatu doprinosa za sporne periode podnijela jer joj je to bitno za ostvarivanje prava na srazmjerni dio penzije u Republici Sloveniji.

Odluka

Po ocjeni ovog (Vrhovnog) suda, u konkretnom slučaju nema mjesta primjeni odredbi člana 156 ZPIO-a jer je odredbama člana 156 stav 2 i 3 ZPIO-a data mogućnost poslodavcu, njegovom pravnom sljedniku ili samom radniku da retroaktivno izvrši uplatu doprinosa za dio staža za koji nije uplaćen doprinos ako s tom uplatom navršava staž osiguranja za ispunjavanje uslova za ostvarivanje prava na penziju. Prema podacima u spisu, tužiteljica je već ranije, prije podnošenja predmetnog zahtjeva (zahtjev je podnijela 02.09.2016. godine), ispunila zakonske uslove iz člana 42 stav 2 ZPIO-a i na osnovu rješenja prvostepenog organa tuženog od 04.08.2015. godine ostvarila pravo na srazmjernu starosnu penziju (u utvrđeni ukupni staž osiguranja uračunat je i staž osiguranja ostvaren u Republici Sloveniji) koju prima od 17.04.2015. godine.

Dalje, ovaj Sud nalazi da, obzirom da pojedinačna uplata doprinosa omogućava osiguraniku da ostvari pravo na penziju ako tom uplatom za određeni period osiguranja stiče uslove za ostvarivanje prava na penziju u skladu sa ZPIO-om, radi čega tuženi nije nadležan da cijeni uslove za ostvarivanje prava na penziju u drugoj državi, pa je i pozivanje tužiteljice na Sporazum između Bosne i Hercegovine i Republike Slovenije o socijalnom osiguranju („Sl. glasnik BiH“, Međunarodni ugovori broj 8/07, u daljem tekstu: Sporazum) neosnovano. Naime, nijedna odredba Sporazuma ne reguliše oblast uplate doprinosa za periode za koje nisu uplaćeni, nego je to pitanje regulisano propisima svake od država ugovornica. Štaviše, iz relevantnih odredaba Sporazuma (član 22) proizlazi da prilikom utvrđivanja penzijskog osnova svaka država ugovornica uračunava samo period osiguranja ostvaren u skladu sa svojim pravnim

propisima, što je opšteprihvaćeno pravilo u međudržavnim odnosima zemalja prilikom odlučivanja o pravima svojih državljana. Radi svega navedenog, zahtjev za vanredno preispitivanje je valjalo odbiti.

Predmet 11 O U 018956 17 Uvp – Utvrđivanje prava svojine, član 8 a) Zakona o izmjeni i dopuni Zakona o privatizaciji državnog kapitala u preduzećima

Činjenice i navodi iz zahtjeva za vanredno preispitivanje presude

Pobijanom presudom je odbijena tužba izjavljena protiv osporenog akta tužene, kojim je povodom žalbe zainteresovanog lica poništeno prvostepeno rješenje i predmet vraćen prvostepenom organu na ponovni postupak i odlučivanje. Poništenim rješenjem usvojen je zahtjev tužioca i utvrđeno pravo svojine kupovinom državnog kapitala u ODP „G.“ B. na zemljištu označenom kao k.č. br. 388/22, u površini od 424 m² i k.č. br. 388/16 u površini od 676 m², upisane u zk. ul. br. 14 k.o. Z. (s pravom susvojine u korist opštenarodne imovine sa 4/5 dijela i H.K. s 1/5 dijela), što se po novom premjeru odnosi na nekretnine označene kao k.č. br. 519/1, u površini od 424 m², upisane u pl. br. 89 k.o. Z. kao posjed zainteresovanog lica i k.č. br. 519/2 površine 676 m², upisane u pl. br. 879 k.o. Z. kao posjed N.M. Odbijanje tužbe sud je obrazložio stavom da je pravilno osporenim aktom poništeno prvostepeno rješenje i predmet vraćen na ponovno odlučivanje, jer je tokom upravnog postupka trebalo utvrditi da li je prenos prava na spornom zemljištu uslijedio nakon odobrenog Programa privatizacije državnog kapitala, i po kom pravnom osnovu, ko je graditelj predmetnog objekta i u tom pravcu upotpuniti nalaz vještaka urbanističke struke, a sve u vezi činjenice da, bez obzira što su predmetne parcele iskazane u Programu privatizacije državnog kapitala, u javnim evidencijama tužilac nije upisan ni sa kakvim pravom, izuzev konstatacije u Programu privatizacije državnog kapitala da je prenos tih nepokretnosti u toku.

Zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev) tužilac pobija njenu zakonitost ističući da su provedenim dokazima u upravnom postupku nesporno utvrđene relevantne činjenice odlučujuće za pravilnu primjenu člana 8 a) Zakona o izmjeni i dopuni Zakona o privatizaciji državnog kapitala u preduzećima („Službeni glasnik Republike Srpske“ br. 79/11).

Odluka

Ovaj Sud nalazi da je pravilno pobijanom presudom potvrđena zakonitost osporenog akta i osnovanost uvažavanja žalbe zainteresovanog lica zbog propusta prvostepenog organa u pogledu provođenja dokaznog postupka i nedostatka obrazloženja za odluku u dispozitivu, jer na nedvosmislen način nije utvrđeno da li je zainteresovano lice, kako tvrdi tužilac, greškom upisano kao posjednik na k.č. br. 519/1 ili je bez zakonskog osnova prednik tužioca unio predmetne nepokretnosti u Program privatizacije državnog kapitala, posebno zbog navoda zainteresovanog lica da je u momentu privatizacije državnog kapitala k.č. br. 519 upisana u p.l. br. 89. k.o. Z. bila upisana kao posjed tog lica sa 1/1 dijela, a kao k.č. br. 388/22, upisana u zk. ul. br. 14 k.o. Z. (s pravom susvojine u korist opštenarodne imovine sa 4/5 dijela i H.K. s 1/5 dijela). U tom smislu, osporenim aktom tužene data je pravilna uputa da je bilo neophodno utvrditi po kom pravnom osnovu tužilac smatra da njemu pripadaju sporne nepokretnosti jer u vrijeme podnošenja Programa privatizacije državnog kapitala nije navedeno u kojim javnim evidencijama i s kojim pravom su te nepokretnosti bile upisane na pravnog prednika tužioca, pa je bilo neophodno utvrditi po kom osnovu tužilac zahtijeva da se upiše sa pravom svojine na navedenim nepokretnostima, te utvrditi da li je prenos zemljišta, kako je konstatovano u Programu privatizacije državnog kapitala, izvršen i po kom osnovu, što nije razjašnjeno u predmetnom upravnom postupku. Zbog navedenog, i po ocjeni ovog Suda, pravilno je pobijanom presudom odbijena tužba i potvrđen osporeni akt kojim je ukazano na nedostatke i propuste u pogledu utvrđivanja činjeničnog stanja radi pravilne primjene člana 8 a) Zakona o izmjeni i dopuni Zakona o privatizaciji državnog kapitala u preduzećima.